

uit het Woord van Gods belofte? En hier is er HET-ZELFDE: de feiten in deze tijdelijke bedeling geven ze uitsluitend over „de gezindheid Gods”. Ja, zegt de één. Maar de ander zegt: alle feiten drijven uit tot het Woord. En door het geloof in dat Woord kunt ge Gods genade kennen en zo dan ook in de feiten. Het is dan ook alleen maar blijf van dogmatische verblindheid als men van hen, die de theorie der algemene genade afwijzen spreekt als van supra-lapsarismen. Hier is geen quaestie allereerst van infra- of van supra-lapsarisme. Hier is de grote zaak: eert ge het Woord Gods. Want die God, die eeuwige besluiten heeft, heeft ons Zijn Woord in de onscheidbare eenheid van belofte en bevel gegeven. Daartoe wordt ieder teruggeroepen midden uit de feiten van eigen leven en van deze tijdelijke bedeling. Dat is de zware strijd om kerk des Woords te blijven in deze laatste dagen. Dus zal de kerk wel „Enos” blijven, afhankelijk van boven zeker en zwak en weerloos in deze wereld. Een klein getal. Anders had Christus Jezus die vraag toch niet gesteld: „Maar de Zoon des Mensen, als Hij komt, zal Hij ook geloof vinden op de aarde?” „Kain” maakt zich sterk onder de langmoedigheid van God en „Enos” is zwak, maar „Enos” weet vandaag in Christus de Here, dat God hem haastig recht doen zal en dat Hij vandaag Zijn liefdebewijzen met mate toedeelt, omdat Zijn liefde hêl het volk zoekt, dat uitverkoren is voor de grondlegging der wereld

(Eph. 1:4). Zo zullen „Enos” en „Kain” komen op de drempel, die de tijd scheidt van de eeuwigheid. Zij komen daar als „Kain” en als „Enos”, vanwege de langzame haast des Heren. Maar dan komt Jezus Christus en Hij neemt de Zijnen en brengt ze — dat arme, povere stelletje — ENOS, tot de Vader, die zal hen dan voorgoed besluiten in Zijn eeuwige liefde. En de rest — KAIN — zal weten, eeuwige weten, dat het gespaard zijn van de toornbewijzen nog niet was een ontglippen aan de God des toorns. Jahwe Communicator en Jahwe Excommunicator, zo zal de Here blijken op die drempel van eeuwigheid en tijd. Excommunicator — voor allen, die het Woord der genade hebben veracht in de bedeling van Zijn langmoedigheid, maar ook Communicator, Gastheer, die al de Zijnen aan de bruidsdin roept; Vader, die al Zijn kinderen inbrengt in het eeuwige Huis. Dan zal de waarheid groot en heerlijk blijken, dan, op de drempel van eeuwigheid en tijd, de waarheid van dit woord uit Petrus, dat de Here de belofte niet vermagt, maar dat Hij langmoedig is over ons, niet willende, dat enigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekering komen (2 Petr. 3:9). Het is Zijn wil-tot-communicatie, zo goed als Zijn wil-tot-excommunicatie, die de dagen uitrekt in Zijn langmoedigheid, al is de tijd ook saamgedrongen (1 Cor. 7:29) vanwege Zijn grote haast. Spakenburg.

KAMPHUIS.

EÉN HERDER.... EÉN KUDDE (I)

KERKELIJK LEVEN

§ 1. Over een blijvende taak in een nieuwe situatie.

Wij geloven, dat onze Heer Jezus Christus van het begin der wereld af bezig is met het vergaderen van zijn kerk.

Dat is het grôte gebeuren der wereldgeschiedenis. Alles wat er verder op aarde geschiedt is daaraan ondergeschikt en daaraan dienstbaar.

Wij mogen ook weten op welke wijze Christus dit doet. De Here vertelt ons dat in zijn woord. En wat Hij daaromtrent zegt, hebben de naar Gods woord gereformeerde kerken in haar catechismus zo samengevat en beleiden: De Zoon Gods vergadert, beschermt en onderhoudt Zich een gemeente door Zijn Geest en Woord.

Het merkwaardige in deze belijdenis is, dat daarin zo heel sterk wordt geaccentueerd, dat onze Here zijn kerk alleen vergadert. Van mensen, die in dit werk van vergaderen, beschermen en onderhouden bezig zijn, rept deze schone uitspraak met geen woord.

En dat is zeer goed.

Want het kan niet krachtig en duidelijk genoeg worden gezegd, dat alle arbeid, waardoor de kerk ontstaat, voortbestaat en tot haar voleinding wordt gebracht, ten slotte, van het begin tot het eind, uitsluitend en alleen, het eigen werk van onze Heiland is.

Zeker, wij weten, dat de Here Christus bij die steeds voortgaande vergadering van zijn kerk ook mensen inschakelt.

Ja, het is zelfs zijn uitdrukkelijke wil, dat allen, die door Hem in zijn kerk, dat is: in zijn lichaam, worden ingelijfd, zich ook onmiddellijk en voortdurend en met alle krachten ter beschikking zullen stellen van het Hoofd der kerk, om dienstbaar te zijn in

het alomvattende werk waardoor Christus zijn kerk te voorschijn roept en doet groeien.

Maar al gebruikt Christus zijn kinderen, allen en een iegelijk, metterdaad als zijn mede-arbeiders in de opbouw der gemeente — ten slotte is alles wat zij in deze naar de wet, uit het geloof en tot Gods eer tot stand brengen uit Hem en door Hem! Het is niets anders dan een vrucht des Geestes. De vergadering, bescherming en onderhouding der kerk is en blijft van het begin tot het eind Christus' werk en Christus' glorie. Alle roem is uitgesloten.

Wat wij in het leven der kerk evenwel ook en, als we er oog voor kregen, met grote verbijstering ontdekken is dit, dat de mensen, en dan vooral de kerkmensen, Christus' heerlijke arbeid in en voor zijn kerk rusteloos tegenstaan en, wat hen betreft, vrijdelven.

De kerkgeschiedenis is zeer zeker vóór alles de wonderlijke historie van de Zone Gods, Die uit een gevallen menselijke geslacht Zich een gemeente, ten eeuwigen leven uitverkoren, in enigheid des waren geloofs, vergadert.

Maar: diezelfde kerkgeschiedenis is eveneens, van het begin tot het eind, geschiedenis van het hardnekkige verzet tegen Christus' vergaderingsarbeid. Ze is ook het schouwtonel van de verwoesting van wat Christus aanvankelijk tot stand bracht. Ze is ook de historie van een permanente afval.

Daar het met de kerk van onze Heer Jezus Christus zo staat is het een zaak van het allerhoogste gewicht dat ieder, die in de kerk tot spreken of handelen geroepen wordt, zich rusteloos afvraagt of wat hij zeggen of doen wil geheel en al is naar het woord van God. En datzelfde geldt zo mogelijk met nog sterker klem van iedere kerkelijke vergadering.

Wordt in de kerk iets gesproken of gedaan dat naar de wil des Heren is, dan wordt dat altijd, al kunnen we nooit ten volle doorzien hoe, een bron van zegen. Maar omgekeerd wordt alles wat daarin niet geschiedt naar het woord en de Geest van Christus tot een vloek. Ook al weten we ook nu weer niet precies hoe.

Met deze, ons door God Zelf in zijn Woord geopenbaarde feiten voor ogen, willen we thans enkele opmerkingen maken over de situatie waarin de gereformeerde kerken zich bevinden sinds in 1942 en volgende jaren een paar dogmatische stellingen inzake het genadeverbond als „godelijke waarheden” tot kerkleer werden verheven en daarna allen, die deze stellingen publiek verwierpen met de kerkelijke tucht werden aangegrepen en zo van het Avondmaal afgehouden, van het ambt geweerd, of, indien ze reeds ambtsdrager waren, werden geschorst of afgezet.

Zeker, wat in de jaren 1942/45 in de gereformeerde kerkelijke wereld geschiedde, glijdt al verder het verleden in.

Maar — men vergis zich daaromtrent niet — het verliest daardoor niets van zijn betekenis! Want wat toen werd gezegd en gedaan bleef sindsdien onveranderd gehandhaafd. En alle woorden en daden van kerkelijke vergaderingen blijven, zolang ze niet worden herroepen of ongedaan gemaakt, doorwerken ten zegen of ten vloek!

Ieder kan dat zien!

Grijnst de breuk welke toen in het gereformeerde volk werd geslagen ons niet onafgebroken aan?

Gaat de kerkelijke ontbinding en de confessionele verworping, welke na de oorlog zo krachtig inzette, niet onverminderd voort?

Is de geestelijke ontwrichting, welke door de synodale handelingen en wat daarmee samenhang vooral in de jongeren werd teweeggebracht, niet schrikbarend?

Verdoft de glans van het schone gereformeerde leven, zoals dat in mannen als Kuyper, Fabius, Bavinck, Lindeboom, Sikkels bleef, niet meer en meer?

Is het profetisch woord, dat God eenmaal door middel van de gereformeerde kerken als hoorn geschal in de wereld deed klinken niet verzwakt en vervlakt tot een onbelangrijk en door niemand meer ernstig genomen gepraat?

Is het gereformeerde volk, hoewel — of moeten we misschien zeggen: omdat — het nimmer zo door en door was georganiseerd en nooit zoveel „intellectuelen” in zijn rijen telde als thans, wel ooit zo geesteloos, machteloos en betekenisloos geweest als thans? Inderdaad, wat in 1943/45 in de kerk geschiedde werkt door!

Men ziet het ook hieraan, dat het zo heel veel mensen rusteloos blijft bezighouden. Ze kunnen ten opzichte van deze katastrofale gebeurtenissen er maar niet toe komen over te gaan tot de orde van de dag.

Vooral is dat het geval bij hen, die er iets van beseffen wat het betekent door Christus Zelf geroepen te worden tot het medearbeiden aan de opbouw van zijn kerk.

Neen, er is — en we zeggen er van harte bij: gelukkig — ten aanzien van het kerkelijk conflict, zijn oorzaken en gevolgen, nog géén rust gekomen.

Zo bleef in de kerken, welke alle synodale woorden en handelingen uit de tijd na de wereldoorlog voor

Schooldag 1951 (vervolg)

LERENDE ONDERHOUDEN

De D. K. WIELENGA

Nu de gelegenheid me geboden wordt om tot u te spreken op deze Hogeschooldag wordt die „vanzelfsprekend” benut om eens eindelijk de zaak van de zending op het agendum te plaatsen. Dat kon een ieder al vermoeden, die de titel had gelezen. Doorzichtig voor hen, die het Evangelie kennen, ontleend als de titel is aan het dusgenaamde zendingsbevel van de Here Christus: Gaat dan heen, onderwijst al de volken, dezelve dopende in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes; lerende hen onderhouden alles wat Ik u geboden heb (Matth. 28:19).

Misschien zou de keuze van het onderwerp enige verdediging behoeven, welke echter niet zal worden geleverd. Hoe ter wereld kan men op een schooldag spreken over de zending? Niet gezocht? Wel neen, niets is minder vanzelfsprekend dan dit.

Voor ons beeft er natuurlijk een nauw verband tussen School en Kerk, tussen de Opleiding tot de dienst des Woords en de verkondiging van het evangelie in de gemeenten. Het is vaak als een soort beginsel gezien. En Art. 19 K.O., dat we ook hebben te onderhouden, laat dat nauw verband weten: De gemeenten zullen, voor zoveel nodig, arbeiden, dat er studenten in de theologie zijn, die door haar onderhouden worden. En de verklaring van het vierde gebod in de Catechismus zegt: God wil, dat de kerkdienst of het predikambt en de scholen onderhouden worden.

School en kerk zijn dus aan elkaar verbonden, maar alleen door de band van het Woord Gods zelf. Chris-

tus' Kerk leeft van de bediening des Woords. Gods christenen moeten door de levende verkondiging des Woords onderwezen worden. Daartoe zijn dienaren des Woords nodig, en dus hebben we een opleiding tot de dienst des Woords dringend nodig. Christus' kerk moet mannen hebben, bekwaam om te leren. Studenten in de theologie zijn mannen, die zichzelf bekwaam en tot hun taak bekwaamd worden om straks bekwaam te zijn. Dit is een levensbelang voor de gemeente van Christus. En daarom moeten de kerken ook nauwelijkt toezien op haar School. Het is meermalen gebleken, dat de Academie de kerken heeft geïnfecteerd. Dat er dodelijke gevaren dreigden van de kathedraal voor de kansel, dat de wetenschapsverheerlijking het eenvoudige evangelie heeft verdonkerd.

Het toezicht van curatoren is werkelijk geen sine cure. In opdracht der kerken hebben zij waakzaam te zijn en een waakzaam oog te laten gaan over wat de docenten leren aan studenten. Hun eerste zorg is werkelijk niet voor het levensonderhoud van allen, die aan de School verbonden zijn. Primair zijn ze verantwoordelijk voor de opleiding zelf. De kerken hebben het eerste en het laatste woord over School en hogeschool.

Evenals toekomstige dienaren des Woords dienaren der gemeente zijn om Jezus' wil, zullen zij, die de dienaren mogen opleiden, zich in alles weten en gedragen als dienaren der kerken, om Jezus' wil.

Wanneer de School der kerken deformeert lijden de kerken zelf. En omgekeerd, want er is een wisselwerking tussen School en Kerk, tussen Kerk en School. Wat zullen we niet de Here dankbaar zijn voor de reformatie der kerken en voor het behoud van een eigen opleiding tot de dienst des Woords. Waar naar het Heilig Evangelie mannen tot bekwaame dienaren des

Woords zich mogen voorbereiden. Maar daarom in geen geval trots op „onze” School. En geen pralen met de School. Er geen afgodje van maken, want dat is ons ten verdere. We mogen alleen van haar een dankbaar gebruik maken als van een middel om de levende God te leren kennen.

Even vanzelfsprekend is de nauwe band tussen Kerk en Zending. Al was het alleen maar, dat Christus' kerken in deze landen vrucht van zendingsarbeid is. Laat de viering te wensen hebben overgelaten, er is toch reden tot dankbaarheid jegens de Here voor de komst van het Evangelie in Europa, mede door het werk van een apostel als Paulus. WIJ zijn toch uit de heidenen (Rom. 11). Wees dan niet hooggevoelend, maar vrees, dat ge niet uitgehouwen wordt. En trek uw sappen uit de wortel, uit de beloften aan Abraham.

Maar voorts, Christus' kerk zal dan ook levensvatbaarheid moeten vertonen, wanneer ze expansief leeft. Levend uit de opdrachten van Christus aan Zijn apostelen (Matth. 28, Marc. 16, Luc. 24, Joh. 20, Hand. 1).

Wee de kerk, wanneer de liefde tot eigen School der kerken zo groot is, dat de zendingsarbeid aan liefde tekort komt. Het is goed, dat ge in vuur en vlam staat voor de School; het is beter, dat ge eens in lichterlaaie komt te staan voor het werk der Zending.

Bidden om bewaring der kerk is goed, mede door het werk der School, maar dan ook gebeden om vermeerdering der kerk.

Geen vertroetelen van de School ten koste van het andere werk van Christus. Er is wel reden om elkaar daarvoor te waarschuwen.

haar rek
ontruste
tegen va
lijke ver
En als
de gene
een lang
vergader
stappen
werd van

Het is
elkaar
wordt
hoe het
dan te z
oog op
conflict.

Deze
kerkelijke
genover
een nieu
de gerefo
— werd
De He
melijk he
tegen alle
ken en
Zij voeg
sluiten t
verband
Een v
het besle
dit punt
vrijgema
samensta
geren.
En ha
1 Maart
de „here
c.s. en d
vergader
de door
gestoken
kelen wa
dat d
n u g e
Maar
menspre
kerken.
Wat b
een eerl
kiem ges
stug en
van de
overtr
kerken?
Over
En we
de feite
in deze
We wi
Christus
pen reek
wil — e
daarin r

Evena
door de
ding a
band v
wilt ge
delen,
gelie (E
worden
Het is
langrijke
ons ker
moet he
werk zal
Met alle
len we t
Tijdens
gaan? E
tie: laat
een klein
achter
Zwolle.
noodzak
samenwe
arbeid n
optreden
De ke
naren d
ondersc
verleste
hen geva
verstand
der kerk
zaamheid
Kerken
beiden
En wie

daan dat naar
tijd, al kunnen
on van zegen.
rin niet ge-
Christus tot
er niet precies

Voord geopen-
ns enkele op-
arin de gere-
1942 en vol-
lingen inzake
arheden" tot
llen, die deze
kerkelijke tucht
ndmaal afge-
dien ze reeds
of afgezet.

gereformeer-
al verder het
nt niet — het
is! Want wat
iden onveran-
aden van ker-
niet worden
kerken ten ze-

gereformeerde
ken aan?
confessionele
lichtig inzette,

door de syno-
enbing vooral
niet schrikba-

gereformeerde
Fabijs, Ba-
heer en meer?
naal door mid-
borneschal in
n vervlakt tot
er ernstig ge-

— of moeten
immer zo door
veel „intellec-
oito zo gees-
est als thans?
rk geschiedde

zo heel veel
e kunnen ten
issen er maar
e van de dag.
r iets van be-
Zelf geroepen
e ophouw van

harte bij: ge-
kelijk conflict,
st gekomen.
odale woorden
eloorlog voor

ar daarom in
n geen pralen
ken, want dat
van haar een
middel om de

band tussen
aar, dat Chris-
zingsarbeid
overgelaten, er
de Here voor
sa, mede door
WJ zijn toch
iet hooggevoe-
ven wordt. En
beloften aan

ook levensvat-
xpansief leeft.
stus aan Zijn
24, Joh. 20,

eigen School
ngsarbeid aan
ge in vuur en
r, dat ge eens
werk der Zen-

ed, mede door
beden om ver-

koste van het
den om elkaar

haar rekening blijven nemen, luide klinken het ver-
ontruste woord van hen, die om Gods wil protesteren
tegen wat in 1942 en volgende jaren door de kerke-
lijke vergaderingen werd aangedurfd.

En als reactie daarop hebben alle ná 1942 komen-
de generale synoden van die kerken — en dat is al
een lange rij — benevens allerlei andere kerkelijke
vergaderingen zich opnieuw moeten uitspreken en
stappen doen in verband met datgene wat oorzaak
werd van de ramp van 1943/45.

Het is nu de taak van ieder, die door God met de
elkaar steeds opvolgende kerkelijke gebeurtenissen
wordt geconfronteerd, zich voortdurend af te vragen
hoe het precies met de zaken van de kerk staat om
dan te zoeken naar wat de wil des Heren is met het
oog op de voortgaande evolutie van het kerkelijk
conflict.

Deze eis om zich rekenschap te geven van de ker-
kelijke situatie en van de roeping des Heren daarte-
genover klemmt vooral nu weer krachtig. Er is immers
een nieuw kruispunt bereikt op de weg welke door
de gereformeerde kerken — gebonden en vrijgemaakt
— werd ingeslagen.

De Haagse synode der gebonden kerken opende na-
melijk het vorige jaar een groots herenigingsoffensief
tegen alle kerken en kerkleden, welke de leeruitspraken
en de andere synodale handelingen verwierpen.
Zij voegde daartoe een lange reeks van nieuwe be-
sluiten toe aan de talloze welke reeds vroeger in
verband met het kerkelijk conflict waren gevallen.

Eén van de meest in het oog lopende daarvan was
het besluit om, ondanks alle vroeger ten aanzien van
dit punt ondervonden teleurstelling, de synode der
vrijgemaakte kerken toch weer uit te nodigen een
samenprekling met wederzijdse deputaten te arran-
geren.

En haar arbeid culmineerde in de vergadering van
1 Maart 1950, waar in een overvolle kerk in principe
de „hereniging" tot stand kwam tussen Ds B. A. Bos
c.s. en de gebonden kerken. Op deze indrukwekkende
vergadering verklaarde de praeses, Dr J. Hoek, dat
de door de Haagse Synode naar de vrijgemaakten uit-
gestoken hand tot diepe vreugde van allen door en-
kelen was aangenomen. En hij verzekerde plechtig,
dat de weg der kerkelijke eenheid
nu geopend was.

Maar zie: het verzoek der Haagse synode tot sa-
menprekling werd door de synode der vrijgemaakte
kerken, welke in Kampen vergadert, afgewezen.

Wat betekent dat? — vragen nu velen. Werd hier
een eerlijke poging tot toenadering hard en kou in de
kiem gesmoord? Werd inderdaad een toegestoken hand
stug en koppig weggeslagen? Werd hier het gebod
van de Heiland om de eenheid der kerk te zoeken
overtreden? Hoe staat het toch in die vrijgemaakte
kerken? En wat willen ze?

Over die vragen willen we spreken.
En we willen dat doen door eenvoudig en duidelijk
de feiten te noemen om zo te laten zien hoe de zaken
in deze staan.

We willen dat bovenal doen in het geloof, dat Jezus
Christus, de grote Herder der kudde, al zijn schapen
reeds nu tot één kudde in één stal vergaderen
wil — en dat Hij ieder, die in Hem gelooft oproept
daarin met alle kracht zijn medearbeider te zijn.

C. VEENHOF.

Evenals School en Kerk aan elkaar verbonden zijn
door de band van het Woord, zijn ook Kerk en Zen-
ding aan elkaar onlosmakelijk verbonden door de
band van het Evangelie. Levend uit het Evangelie
wilt ge toch niet anders dan ook anderen daarin doen
delen, en bekend maken het geheim van het Evan-
gelie (Efeze 1 en 3). En ook hier moet nauwlettend
worden toegezien door de kerken op een en ander.
Het is zaak zich te bezinnen op allerlei uiterst be-
langrijke kwesties in de tegenwoordige tijd, ook in
ons kerkelijk leven. Er is grote zorg in deze: hoe
moet het gaan? Tijdens de reorganisatie van het
werk zal het werk zelf toch geen schade gaan lopen?
Met alle geredekavel en theoretisch gedebatteer zul-
len we toch niet de Soembanezen zelf gaan vergeten?
Tijdens de verbouwing moet de zaak zelf toch door-
gaan? Hier schuilt het critieke van de huidige situa-
tie: laat ons het bestaande werk niet slopen, dat kan
een klein kind wel. Laat ons met alle krachten staan
achter de zendende kerken van Drachten en van
Zwolle. En rustig afwachten de resultaten van het
noodzakelijk overleg van de zendende kerken met de
samenwerkende kerken. Reformatie van de zendings-
arbeid mag nooit leiden, uit reactie! tot revolutionair
optreden. We zijn bouwers en geen slopers!!

De kerken hebben te zorgen voor missionaire die-
naren des Woords. Onderlegd en bekwaam. Niemand
onderschatte de moeilijkheden en denke licht over de
vereisten. Niet minder, maar meer wordt haast van
hen gevraagd. Meer wijsheid en praktisch inzicht, meer
verstand en inzicht als hier te lande. De deformatie
der kerk leidt altijd tot deformatie der zendingswerk-
zaamheden. Waar het Evangelie devalueert zijn zowel
Kerken als Zending ten dode opgeschreven. Want
beiden leven uit de rijkdom van hetzelfde evangelie.
En wie bewijzen begeert, leze b.v. het boek van ds

Onze gewone copie

Prof. Veenhof kan ons blad dienen met een artikel,
rakende de (niet voor ons doch) voor de straks bespon-
gen mensen belangrijk gemaakte kwestie der samen-
sprekling met hen, die ons uitwerpen op grond van
schrifturen, die tot nu toe als wetten erkend en gehand-
haafd worden. Wegens het belang der zaak acht ik het
wenselijk, deze copie zo vlug mogelijk door te geven.
Vandaar, dat ik toch nog gedurende één week mijn ge-
wone bijdragen laat overstaan.

K. S.

Barth is baas

Onderscheiden bladen wijden hun aandacht aan een
uitval, die een vertoornde Barth heeft laten geschieden
in de richting van wat hij noemt: de Nederlandse neo-
calvinisten. Er is zelfs door iemand bij hem geïnformeerd
naar de nadere interpretatie van de boze woorden. Het
blijkt, dat Barth baas is op ondergetekende, althans op
hem met name. Er schijnt nog een neo-calvinist te wezen,
die Barth baas gemaakt heeft, maar diens naam las ik
niet in het citaat, dat ik onder de ogen kreeg.

Begrijp ik het goed, dan vindt Barth mijn critiek op
hem heel slecht. Ik wil doodeenvoudig hem niet begrijpen,
— op zo iets komt 't neer. 't Klopt helemaal met een
brief van Mussert, gericht tot de organisator van mijn
eerste spreekbeurt te Utrecht over de vraag, of de N.S.B.
christelijk was. De heer Mussert kon niet geloven, dat
„deze man" eerlijk de N.S.B. wilde bezien. Men hoort wel
vaker zulke apologieën uit de mond van mensen, die de
argumenten laten liggen.

Aanleiding voor de boze uitval is mijn critiek geweest
in „Heidelbergsche Catechismus", III, laatste aflevering.
Daar heb ik breed verzet gepleegd tegen Barth's jongste
dogmatische constructies, met name inzake „het nietige",
en (in verband daarmee) „Gods rechterhand en Gods lin-
kerhand". Verzet is nodig, omdat wat Barth daarover
schrijft, wel heidens, maar niet christelijk is. En ook niet
neo-christelijk. Terwijl in Nederland katheders en redac-
tiebureaux van theologisch gegradueerde neo-marxisten
zo iets als een „jubilate, amen" aanhieven.

We volstaan met verwijzing van alle op het straat-
toneeltje (geen beeld van mij) belusten naar wat ik schreef
in bedoeld werk. Het daar verwerkte materiaal is zo
breed, dat het 'n tikje belachelijk wordt, al de belang-
stellende toeschouwers af te zien komen op één enkel on-
nozel puntje (Mozart), rakende niet de concertzaal als
zodanig doch de wegen, waarop de regie zich laat leiden.
Overigens handhaaf ik ook op dit puntje mijn mening.
Barth late zich over de z.g. Nederlandse neo-calvinisten
liever oriënteren door Calvin, dan door Hiltjema, of an-
dere hulde-brengers.

K. S.

„De troebele bron"

Nauwelijks was ons vorig nummer (met dat verhaalt-
je over de tot in Kerknieuws doorgedrongen briefkaart
uit Coevorden) onder de mensen, of we kregen nieuwe
bewijzen voor de toelaatbaarheid van het vermoeden van
falsificatie. Eén predikant, en dan juist die, welke woont
in dezelfde plaats als de heer Van Til, ontving eveneens
een open briefkaart, poststempel Coevorden, handteke-
ning zo iets als „H. Wassink" (niet goed leesbaar, kan
ook anders zijn), afgevend op de chr. geref. pred. ds
Heerma maar ook op... dhr. v. Til. Geen nader adres aan-
gegeven. Met dezelfde post meldde mij 'n ander predikant,
dat hij in April een briefkaart ontving, weer uit Coevor-
den, onleesbare handtekening, misschien JWida, geen
adres; daarbij liep het over kerkelijke goederen (in ged-
ding), waarin overeenkomstige beschouwingen gelan-
ceerd worden, geroemd wordt in „wij, gereformeerden",

C. van der Waal: „Antithese of Synthese?" En con-
statere over de ganse linie deformatie. Hier past al-
leen maar dankbaarheid jegens de Here voor Zijn
werk op Oost-Soemba, dat van de mensen als scheur-
making wordt gescholden, maar in wezen was een ge-
lovige wederkeer tot het Woord des Heren. De refor-
matie der kerk is daar begonnen, in zwakheid en gebrek,
natuurlijk. En ze mocht worden voortgezet in
deze landen. Dan openbare zich die dankbaarheid in
meer kennis en medeleven, in meer liefde en gebed,
in groter offers en toewijding, ook in de voorbede
van hen die werken en leven op Soemba en Borneo.
Onze kerken hebben de opleiding tot de dienst des
Woords. Waarom? Toch om door de levende verkondig-
ding des Woords de levende God beter te leren ken-
nen en te dienen in het aangezicht van Christus? Dan
ook het Evangelie gaan verkondigen in verre landen
onder vreemde volken, die als wij uit de heidenen zijn.
Opdat ook zij zich tot God bekeren van de afgoden
om de levende en waarachtige God te dienen!

Maar dan sluit zich nu de kring van het betoog:
School en Kerk, Kerk en Zending, maar niet minder
Zending en School. Er is een allernauwst verband
tussen de zendingsarbeid en de opleiding tot de dienst
des Woords. Niet dat we hier voor alles willen spre-
ken over het onderwijs in de zendingsvakken aan de
School te Kampen. Maar hier worde voor alles aan-
dacht gevraagd voor die opleiding op het zendings-
veld zelf. Onze kerken hier en onze zusterkerken op
Soemba verheugen zich in twee opleidingen, één te
Kampen en één te Maoe Maroe. Eén aan het IJssel-
meer en één in de bergen van OOST SOEMBA.

En hiermee raken we nu aan een van de belang-
rijkste problemen van de jonge kerken op alle terrei-

O. F. M.

De Bazuin, het officieel orgaan van de Theologi-
sche Hogeschool te Kampen (Oudestraat 6), heeft
voor ons een nieuwe naam uitgevonden. (Ds) J. D. E.
(oerkoel) schrijft in het nummer van 12 October j.l.
een en ander over de Theologische Hogeschool (Broe-
derweg 15) en over de jongste Hogeschooldag. Hij
schrijft over vele dingen met lof. Nu, die is ook be-
tamelijk. „Wat ons vooral opvalt, is de grote liefde,
die de eenendertigers voor hun opleidingschool koesteren.
Ze staan er in vlam voor"..... „De sommen,
die ervoor bijeengebracht worden, ook bij gelegenheid
van de Schooldag voor School en bibliotheek, laten
zich met enkele nullietjes schrijven. Een tekort is een
peuleschilletje; en zonder kreunen verhoogt de Sy-
node van Kampen de salarissen van de hoogleraren
met een paar honderd gulden en benoemt een nieuwe
docent"..... „Hun school is echter hun troetelkind,
dat ze met vele goede gaven verwennen". Met deze
lofredenen poogt ds Boerkoel zijn lezers tot jaloers-
heid te prikkelen. Het is begrijpelijk. Wie wekelijks
ziet hoe traag de gelden voor een promotiefondsje
door Dr De Bondt gesticht binnenstromen..... Al met
al krijgt men de indruk, dat de „eenendertigers" in
deze dingen althans de meerderen zijn. Meerderbroe-
ders zou men zo zeggen.....

Des te meer verwondert het dat Ds Boerkoel, over
de jongste schooldag schrijvend, zo komt te spreken
over de „Schooldag van de Minderbroeders". Dat zijn
wij dan. De O.F.M.: de Ordo fratrum minorum, de
orde van de Minorieten of Minderbroeders.

Ge weet: er is onder de kloosterbroeders nog al
wat verschil. Daar zijn ook Patriciërs en Plebejers
onder. Patriciërs als bijvoorbeeld de Dominicanen of
Predikheren. Dat zijn heren, weet ge! Heren! En
er zijn ook Franciscanen of bedelmonniken. Geuzen
dus met de bedelnap. Minderbroeders.

Zo noemt ons thans Ds J. D. Boerkoel.

Minderbroeders.

Bedelmonniken.

„Madame, ce ne sont que des gueux".

„Mevrouw, het zijn maar geuzen".

Bedelvolk.

We aanvaarden die naam.

Ik voor mij voel me helemaal niet beledigd.

Maar dat geeft Ds Boerkoel nog niet het recht
ons die naam te geven.

Ik vind dat geven van die naam: O.F.M., Ordo
Fratrum Minorum, Orde van de Minderbroeders, ook
O.F.M.

Oftewel: Ohne Feine Maniere, zonder goede
omgangsvormen.

Over minorieten gesproken: de bazuin blies wel in
mineur! En dat: force majeure! D. E. C.

afgegeven op „bellalskinderen", en over K. S. dierbaar-
heden verkondigd worden, die hem doen zeggen: wie zo
iets schrijft, steekt de gek met de vrijgemaakten, en is
hun ergste vijand.

We betreuren het, dat zulke briefkaartjes, die ieder
direct wantrouwend ertegenover doen staan, in de pers
komen, zo, dat zelfs anderen de pen gaan roeren. We
hebben de tweede van de bovenbedoelde predikanten (de

nen van de wereldzending: hoe is toch te voorzien in
de schreeuwende behoefte aan dienaren des Woords?
Wanneer de Here vruchten geeft op het werk en ge-
meenten laat ontstaan, moeten er dan geen ambtsdra-
gers komen, opgewassen tegen hun taak, onderlegd en
bekwaam om de gemeenten te leren? Dat is eenvoudig
een levensnoodzakelijkheid. Daar staat en valt de kerk
mee naar het Woord des Heren zelf (B.v. Efeze 4).

Daarom staat deze zaak allerwege in het brand-
punt van de belangstelling. Temeer omdat de oude
opleiding niet meer voldeed.

Dit verbaze ons helemaal niet. Ook onze eigen ne-
derlandse kerkgeschiedenis heeft steeds laten zien een
felle strijd om de Academie, dat is in wezen om de
opleiding tot de dienst des Woords. Om ons te be-
palen tot de laatste eeuw. Onze eigen School is hier
te Kampen in 1854 gevestigd uit bittere noodzaak. De
kerken der Afscheiding konden niet buiten eigen le-
raren en waren niet van plan die te betrekken van
de moderne faculteiten.

En de stichting der V.U. in 1880 was mede om de
katheders te bewaren voor het zuivere Woord. En
het is geen wonder, dat jarenlang gestreden is voor
gereformeerde leerstoelen aan de openbare universi-
teiten. En de strijd om het promotierecht, met alle
gekrakeel erbij, was toch om de opleiding tot de
dienst des Woords te doen beantwoorden aan de eisen
van deze tijd. De aloude strijd der kerken om zich te
voorzien van bekwame dienaren des Woords.

Zo is het nu niet alleen in ons eigen land, zo is het
ook in de gehele wereld.

Voor al op de grote wereldzendingconferenties
bleek dit het brandende vraagstuk te zijn. Op die
van Tamboran 1938 werd een schema opgesteld,
werden plannen ontworpen voor de reorganisatie
van de opleiding op de zendingsvelden, bij de jonge